

ІСТОРІЯ ПОВСЯКДЕННОСТІ В КОНТЕКСТІ ВИКЛАДАННЯ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ В ТЕХНІЧНИХ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Єремєєва І.В.

*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»,
м. Харків*

В роботі розглянуто питання доцільності використання відносно нового напрямку у вітчизняній історичній науці – історії повсякдення – в структурі курсу історії України, затвердженого для технічних вищих навчальних закладів. Історія повсякденності – галузь історичного знання, предметом вивчення якої є сфера людської буденності в її історико-культурному, політико-подієвому, етнічному та конфесійному контекстах. Одним з ключових питань в процесі інтеграції цієї історичної галузі в курс історії України стають вибір джерел і форми роботи з ними. Вивчення курсу з найдавніших часів до доби знищення Гетьманщини вдало доповнюють археологічні артефакти, витвори мистецтва та народної творчості. Події XVIII – початку ХХ ст. з позицій очевидця ілюструють мемуари, які в цей час набувають широкого розповсюдження як жанр та разом з літературними творами й періодикою спрощують сприйняття студентами бурхливих подій цього періоду. Через високий рівень наукового дослідження новітньої історії України, його хронологічну близькість і свіжість історичної пам'яті, насиченість безліччю джерел повсякденної історії, широке поле для розгляду історії України крізь призму історії повсякдення складають саме радянські часи. Між іншим, вивчення суспільно-політичного і суспільно-економічного життя 1945-1985 рр., періоду перебудови і часів незалежності може бути вдало проілюстроване фотографіями із сімейних архівів студентів, їх власними спогадами чи спогадами членів їх родин. Таким чином, формується уявлення щодо світогляду, побуту, ментальності, свідомості і норм поведінки українців у різні епохи. Отже, використання історії повсякденності в рамках курсу історії України під час лекцій та семінарських занять відкриває для студентів, що навчаються за технічними спеціальностями, принципово нові горизонти історичного знання. Вивченням повсякденної історії спрощує запам'ятовування фактичного матеріалу і термінології, активізує міжпредметні зв'язки, сприяє олюдненню історії, розширює світогляд студентів. Така своєрідна зміна ракурсу історичного знання розвиває логіку, критичне та творче мислення молодшої людини. Більш того, саме в просторі мікроісторії формуються і функціонують спадкоємність і зв'язок поколінь – найбільш значущі соціальні функції історичної науки.